

LIGJ
Nr. 4/2014

**PËR RATIFIKIMIN E KONVENTËS C187 TË ORGANIZATËS NDËRKOMBËTARE TË
PUNËS (ILO) “PËR KUADRIN PROMOCIONAL TË SIGURISË DHE TË SHËNDETIT NË
PUNË”, 2006**

Në mbështetje të neneve 78, 83, pika 1, dhe 121 të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

Neni 1

Ratifikohet Konventa C187 e Organizatës Ndërkombëtare të Punës (ILO) “Për kuadrin promociional të sigurisë dhe të shëndetit në punë”, 2006.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Miratuar në datën 30.1.2014

Shpallur me dekretin nr. 8497, datë 18.2.2014 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, Bujar Nishani

KONVENTA 187
PËR KUADRIN PROMOCIONAL TË SIGURISË DHE TË SHËNDETIT NË PUNË

Konferenca e Përgjithshme e Organizatës Ndërkombëtare të Punës,
e mbledhur në Gjenevë nga organi drejtues i Zyrës Ndërkombëtare të Punës dhe e mbledhur në sesionin e saj të nëntëdhjetepeshtë, më 31 maj 2006,

duke njohur rëndësinë e dëmtimeve, sëmundjeve dhe vdekjeve në punë, dhe nevojën për veprim të mëtejshëm për t’i pakësuar ato; dhe

duke rikujtuar se mbrojtja e punëtorëve ndaj sëmundjeve dhe dëmtimeve që rrjedhin nga punësimi përbën një ndër objektivat e Organizatës Ndërkombëtare të Punës, siç përcaktohet në Kushtetutën e saj; dhe

duke pranuar se dëmtimet, sëmundjet dhe vdekjet kanë ndikim negativ në produktivitetin dhe zhvillimin ekonomik social; dhe

duke vërejtur paragrafin III (g) të deklaratës së Filadelfias, që përcakton se Organizata Ndërkombëtare e Punës ka detyrimin solemn për të zhvilluar më tej midis kombeve të botës programet, të cilat do të arrijnë mbrojtje të përshtatshme për jetën dhe shëndetin e punëtorëve në të gjitha profesionet; dhe

të ndërgjegjshëm për deklaratën e Organizatës Ndërkombëtare të Punës për parimet dhe të drejtat themelore në punë dhe ndjekjen e saj, 1998; dhe

duke vërejtur Konventën për Sigurinë dhe Shëndetin në Punë, 1981 (nr. 155), Rekomandimin për Sigurinë dhe Shëndetin në Punë, 1981 (nr. 164), dhe instrumente të tjera të lidhura me kuadrin e nxitjes së sigurisë dhe shëndetit në punë; dhe

duke rikujtuar se nxitja e sigurisë dhe e shëndetit në punë është pjesë e programit të Organizatës Ndërkombëtare të Punës për punë të përshtatshme për të gjithë; dhe

duke rikujtuar konkluzionet në lidhje me aktivitetet e Organizatës Ndërkombëtare të Punës, të lidhura me standardet në fushën e sigurisë dhe shëndetit - një strategji globale e miratuar nga Konferenca Ndërkombëtare e Punës në sesionin e saj të 91-të (2003), në mënyrë të veçantë lidhur me garancinë që programet kombëtare do t'i japin përparësi sigurisë dhe shëndetit në punë; dhe

duke theksuar rëndësinë e nxitjes së vazhdueshme të kulturës kombëtare të parandalimit në funksion të sigurisë dhe të shëndetit; dhe

pasi ka vendosur për miratimin e disa propozimeve të dhëna në lidhje me sigurinë dhe shëndetin në punë, që është pika e katërt në rendin e ditës së sesionit; dhe

pasi ka përcaktuar që këto propozime të marrin formën e një konvente ndërkombëtare, miraton më 15 qershor 2006 Konventën e mëposhtme, e cila mund të citohet si Kuadri Mbështetës për Konventën e Sigurisë dhe Shëndetit në Punë, 2006.

I. PËRKUFIZIME

Neni 1

Për qëllimet e kësaj Konvente:

a) Termi “politikë kombëtare” i referohet politikës kombëtare të sigurisë dhe të shëndetit në punë dhe mjedisit të punës të zhvilluar në përputhje me parimet e nenit 4 të Konventës së Sigurisë dhe Shëndetit në Punë, 1981 (nr. 155);

b) Termi “sistemi kombëtar i sigurisë dhe i shëndetit në punë” ose “sistemi kombëtar” i referohet infrastrukturës, e cila siguron kuadrin kryesor për zbatimin e politikës kombëtare dhe programeve kombëtare të sigurisë dhe shëndetit në punë;

c) Termi “programi kombëtar i sigurisë dhe i shëndetit” ose “programi kombëtar” i referohet çdo programi kombëtar që përfshin objektivat, të cilët duhen arritur në një kuadër kohor të paracaktuar, përparësitë dhe mjetet e veprimit të formuluar për të përmirësuar sigurinë dhe shëndetin në punë, dhe mjetet për të vlerësuar progresin;

d) Termi “një kulturë kombëtare parandaluese për sigurinë dhe shëndetin” i referohet një kulture, në të cilën e drejta për mjedis pune të sigurt dhe të shëndetshëm respektohet në të gjitha nivelet, ku qeveria, punëdhënësit dhe punëtorët marrin pjesë në mënyrë aktive në garantimin e një mjedisi pune të sigurt dhe të shëndetshëm nëpërmjet një sistemi të drejtash, përgjegjësisish dhe detyrash të përcaktuara, dhe ku parimi i parandalimit merr përparësinë më të lartë.

II. OBJEKTIVI

Neni 2

1. Çdo anëtar, i cili miraton këtë Konventë, mbështet përmirësimin e vazhdueshëm të sigurisë dhe shëndetit në punë për të parandaluar dëmtimet, sëmundjet dhe vdekjet në punë, me anë të zhvillimit të një politike kombëtare, sistemi kombëtar dhe të një programi kombëtar, në konsultim me organizatat më përfaqësuese të punëdhënësve dhe punëtorëve.

2. Çdo anëtar ndërmerr hapa aktivë në drejtim të arritjes në mënyrë progresive të një mjedisi pune të sigurt dhe të shëndetshëm nëpërmjet një sistemi kombëtar dhe programesh kombëtare për sigurinë dhe shëndetin në punë, duke marrë parasysh parimet e përcaktuara në instrumentet e Organizatës Ndërkombëtare të Punës (ONP) që lidhen me kuadrin mbështetës për sigurinë dhe shëndetin në punë.

3. Çdo anëtar shqyrton në mënyrë periodike dhe në konsultim me organizatat më përfaqësuese, të punëdhënësve dhe të punëtorëve se çfarë masash mund të ndërmerren për të miratuar konventat përkatëse të Organizatës Ndërkombëtare të Punës për Sigurinë dhe Shëndetin.

III. POLITIKA KOMBËTARE

Neni 3

1. Çdo anëtar mbështet një mjedis pune të sigurt dhe të shëndetshëm me anë të hartimit të një politike kombëtare.

2. Çdo anëtar mbështet paraprakisht, në të gjitha nivelet përkatëse, të drejtën e punëtorëve për një mjedis pune të sigurt e të shëndetshëm.

3. Gjatë hartimit të kësaj politike, çdo anëtar, duke marrë parasysh kushtet dhe praktikën kombëtare, dhe në konsultim me organizatat më përfaqësuese të punëdhënësve dhe punëtorëve, mbështet parimet bazë, të tilla si: vlerësimi i risqeve ose i rreziqeve në punë; luftimi i risqeve ose i rreziqeve në punë që në burim; dhe zhvillimi i kulturës kombëtare parandaluese për sigurinë dhe shëndetin që përfshin informimin, konsultimin dhe trajnimin.

IV. SISTEMI KOMBËTAR

Neni 4

1. Çdo anëtar krijon, ruan, zhvillon në mënyrë progresive dhe shqyrton në mënyrë periodike sistemin kombëtar të sigurisë dhe të shëndetit në punë, në konsultim me organizatat më përfaqësuese të punëdhënësve dhe të punëtorëve.

2. Sistemi kombëtar i sigurisë dhe i shëndetit në punë duhet të përfshijë, ndër të tjera:

a) aktet ligjore dhe aktet nënligjore, marrëveshjet kolektive, kur është e përshtatshme, dhe çdo instrument tjetër përkatës në lidhje me sigurinë dhe shëndetin në punë;

b) një autoritet apo organ, apo autoritete dhe organe, përgjegjëse për sigurinë dhe shëndetin në punë, të emëruara në përputhje me të drejtën dhe praktikën kombëtare;

c) mekanizma për të garantuar respektimin e akteve ligjore dhe nënligjore kombëtare, duke përfshirë sistemin e inspektimit; dhe

d) masat për të mbështetur, në nivel sipërmarrje, bashkëpunimin ndërmjet drejtimit, punëtorëve dhe përfaqësuesve të tyre, si element thelbësor i lidhur me masat parandaluese në vendin e punës.

3. Sistemi kombëtar për sigurinë dhe shëndetin në punë duhet të përfshijë, kur është e përshtatshme:

a) një organ apo organe këshillimi tripalëshe që trajtojnë çështjet e sigurisë dhe të shëndetit në punë;

b) shërbime informimi dhe këshillimi për sigurinë dhe shëndetin në punë;

c) sigurimi i trajnimit për sigurinë dhe shëndetin në punë;

d) shërbimet e shëndetit në përputhje me të drejtën dhe praktikën kombëtare;

e) kërkimi në fushën e sigurisë dhe të shëndetit në punë;

f) një mekanizëm për mbledhjen dhe analizimin e të dhënave për dëmtimet dhe sëmundjet në punë, duke marrë parasysh të gjitha instrumentet përkatëse të Organizatës Ndërkombëtare të Punës;

g) dispozita për bashkëpunimin me skemat përkatëse të sigurimeve apo sociale që mbulojnë dëmtimet dhe sëmundjet në punë; dhe

h) mekanizma mbështetës për një përmirësim progresiv të kushteve të sigurisë dhe të shëndetit në punë në ndërmarrjet mikro, në ndërmarrjet e vogla e të mesme dhe në ekonominë informale.

V. PROGRAMI KOMBËTAR

Neni 5

1. Çdo anëtar formulon, zbaton, monitoron, vlerëson dhe rishikon në mënyrë periodike një program kombëtar për sigurinë dhe shëndetin në punë, në konsultim me organizatat më përfaqësuese të punëdhënësve dhe punëtorëve.

2. Programi kombëtar:

a) mbështet zhvillimin e kulturës kombëtare parandaluese për sigurinë dhe shëndetin;

b) kontribuon për mbrojtjen e punëtorëve me anë të eliminimit ose minimizimit, aq sa është praktikisht e arsyeshme, të rreziqeve dhe risqeve që lidhen me punën, në përputhje me të drejtën dhe praktikën kombëtare, me qëllim që të shmangë dëmtimet, sëmundjet dhe vdekjet në punë dhe të mbështesë sigurinë dhe shëndetin në vendin e punës;

c) formulohet dhe rishikohet në bazë të analizës së situatës kombëtare në lidhje me sigurinë dhe shëndetin, duke përfshirë analizën e sistemit kombëtar për sigurinë dhe shëndetin në punë;

d) përfshin objektivat, synimet dhe treguesit e progresit; dhe

e) mbështetet, ku është e mundur, nga programe dhe plane kombëtare të tjera shtesë, të cilat do të ndihmojnë në arritjen në mënyrë progresive të një mjedisi pune të sigurt dhe të shëndetshëm.

3. Programi kombëtar publikohet gjerësisht dhe, në atë masë që është e mundur, miratohet dhe shpallet nga autoritetet më të larta kombëtare.

VI. DISPOZITA TË FUNDIT

Neni 6

Kjo Konventë nuk rishikon asnjë konventë apo rekomandim ndërkombëtar të punës.

Neni 7

Drejtori i përgjithshëm i Zyrës Ndërkombëtare të Punës njoftohet për miratimet zyrtare të kësaj Konvente për regjistrim.

Neni 8

1. Kjo Konventë është detyruese vetëm për ata anëtarë të Organizatës Botërore të Punës, miratimet e të cilëve janë regjistruar pranë drejtorit të përgjithshëm të Zyrës Ndërkombëtare të Punës.

2. Ajo hyn në fuqi dymbëdhjetë muaj pas datës në të cilën janë regjistruar pranë drejtorit të përgjithshëm miratimet e dy anëtarëve.

3. Pas kësaj, kjo kontratë hyn në fuqi për çdo anëtar dymbëdhjetë muaj pas datës në të cilën është regjistruar miratimi i tij.

Neni 9

1. Anëtari, i cili ka miratuar këtë Konventë, mund ta denoncojë atë pas kalimit të një periudhe prej dhjetë vitesh nga data në të cilën Konventa ka hyrë në fuqi për herë të parë, me anë të një akti që i komunikohet drejtorit të përgjithshëm të Zyrës Ndërkombëtare të Punës për regjistrim. Një denoncim i tillë nuk hyn në fuqi për një periudhë kohore deri një vit pas datës në të cilën është regjistruar.

2. Çdo anëtar që ka miratuar këtë Konventë dhe që, brenda vitit pas mbarimit të periudhës dhjetëvjeçare, të përmendur në paragrafin pararendës, nuk ushtron të drejtën e denoncimit të parashikuar në këtë nen, do t'i nënshtrohet Konventës për një periudhë tjetër dhjetëvjeçare dhe, për rrjedhojë, mund ta denoncojë këtë Konventë në përfundim të çdo periudhe prej dhjetë vjetësh në bazë të kushteve të parashikuara në këtë nen.

Neni 10

1. Drejtori i përgjithshëm i Zyrës Ndërkombëtare të Punës njofton të gjithë anëtarët e Organizatës Ndërkombëtare të Punës për regjistrimin e të gjitha miratimeve dhe denoncimeve që u janë komunikuar nga anëtarët e organizatës.

2. Kur njofton anëtarët e Organizatës për regjistrimin e miratimit të dytë që i është komunikuar, drejtori i përgjithshëm u tërheq vëmendjen anëtarëve të organizatës për datën në të cilën hyn në fuqi Konventa.

Neni 11

Drejtori i përgjithshëm i Zyrës Ndërkombëtare të Punës njofton sekretarin e përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara për regjistrimin në përputhje me nenin 102 të Kartës së Kombeve të Bashkuara, detajet e plota të të gjitha miratimeve dhe akteve të denoncimit që janë regjistruar.

Neni 12

Në ato raste që mund ta çmojë të nevojshme, organi drejtues i Zyrës Ndërkombëtare të Punës i paraqet konferencës së përgjithshme një raport për funksionimin e kësaj Konvente dhe shqyrton dëshirën e vendosjes së rishikimit të pjesshëm apo të plotë të saj në rendin e ditës së Konferencës.

Neni 13

1. Nëse Konferenca miraton një Konventë që rishikon këtë Konventë tërësisht ose pjesërisht, atëherë, nëse Konventa e re nuk parashikon ndryshe:

a) miratimi nga një anëtar i Konventës së re rishikuese përfshin *ipso jure* denoncimin e menjëhershëm të kësaj Konvente, pavarësisht nenit 9 më sipër, nëse, dhe kur të hyjë në fuqi Konventa e re;

b) në datën kur hyn në fuqi Konventa e re rishikuese, kjo Konventë nuk është më e hapur për miratim nga anëtarët.

2. Kjo Konventë mbetet në çdo rast në fuqi në formën dhe përmbajtjen e saj faktike për ata anëtarë që e kanë miratuar atë, por që nuk kanë miratuar Konventën rishikuese.

Neni 14

Versionet në gjuhën angleze dhe frënge të tekstit të kësaj Konvente kanë fuqi të njëjtë.